

ת"פ 3962/11/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3962-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד אבי בוז

ב"כ הנאשם: עו"ד קאזם כיואן

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד. בהכרעת הדין נקבע כי ביום 22.12.18 התגלע ויכוח מילולי בין הנאשם ורעייתו אשר שהו באותה עת בבית הוריו של הנאשם. במהלך הויכוח הנאשם סטר לבת הזוג בפניה וכן שבר חלון ותנור חימום בחדר שבו שהו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה לרעייתו חבלה בדמות שטף דם בחלק הפנימי של שפתה התחתונה. במסגרת הכרעת הדין זוכה הנאשם מעבירת איומים שיוחסה לו בכתב האישום.

2. המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר בפועל לשמונה- עשר חודשי מאסר בפועל, וביקש לגזור על הנאשם שמונה חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. ב"כ המאשימה, שתמך את טיעונו בפסיקה, הדגיש את הערכים המוגנים באמצעות העבירות, את העובדה שהנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו ואת האופן שבו נוהלה שמיעת הראיות, בדגש על הזמנתה לעדות של בתו הקטינה של הנאשם. עוד הודגשה העובדה שהנאשם אינו מביע חרטה על המעשים ואינו מבין את הפסול שבהם, ונטען כי עדי האופי הם בעלי עניין ועל כן אין לתת משקל לדבריהם.

3. מטעם ההגנה העידו אשת הנאשם ואחותו כעדות אופי. אשת הנאשם טענה כי יחסיה עם הנאשם מצוינים, שבה והכחישה כי הוא תקף אותה אי פעם, ואף לא באירוע שבגינו הוא הורשע, ותיארה כי הם חיים חיים טובים ביחד, כפי שהיה מאז ומתמיד.

אחותו של הנאשם טענה כי רוב הזמן היא מתגוררת עם הנאשם ואשתו וכי מערכת היחסים בין בני הזוג היא טובה והיא

מעולם לא הייתה עדה לאירועי אלימות או התנהגות חריגה של הנאשם כלפי אשתו.

4. ב"כ הנאשם ביקש לגזור על הנאשם ענישה צופת פני עתיד בלבד, הדגיש כי הנאשם ואשתו נשואים מזה כשמונה-עשרה שנים, כי הם מוסיפים לחיות יחד כזוג וטען כי מעולם לא אירע ביניהם אירוע אלימות. ב"כ הנאשם ביקש שלא לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שבחר לנהל הוכחות, מה גם שזוכה מאחת העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וכן ביקש להתחשב בעובדה שאשתו חזרה בה מהתלונה. נטען כי גזירת עונש מאסר בפועל תפגע במרקם החיים המשפחתי ותדביק אות קלון על מצחה של אשת הנאשם, אשר תיתפס בעיני החברה והמשפחה כמי שבמעשיה גרמה למאסרו של הנאשם. ב"כ הנאשם הודיע כי הנאשם מסרב לכל עונש של מאסר בעבודות שירות או שירות לתועלת הציבור.

5. הנאשם בדברו האחרון אמר כי שבר את חלון הבית ביום האירוע בשל הצער שבו היה נתון עקב מות אחיו. הנאשם אמר כי הוא מבקש להמשיך את חייו בנחת עם אשתו וילדיו וביקש להימנע מהרס ביתו.

מתחם העונש ההולם

6. עבירות אלימות נועדו להגן על שלמות הגוף ועל תחושת הביטחון האישי של אדם, בפרט בתוך ביתו שאמור לשמש לו מקום בטוח, מקור של תמיכה ומשענת. מעשי אלימות של אדם כלפי בבת זוגו, פוגעים לא רק בשלמות הגוף ובתחושת הביטחון האישי, אלא פוגעים גם בכבודה של האישה, בשלומה הנפשי, במעמדה במשפחה ובחברה ומבזים ומשפילים אותה. ביזוי והשפלה אלה חמורים במיוחד כשמדובר בבני זוג המשתייכים לחברה מסורתית, שבה מעמדה של אישה ממילא אינו משתווה לזה של גבר.

7. הערך המוגן באמצעות עבירת ההיזק בזדון הוא שמירה על רכושו של אדם והגנה על זכות הקניין.

8. העבירות שביצע הנאשם לא תוכננו מראש, אלא היו תולדה של ויכוח שהתעורר בינו לבין אשתו. לנוכח גרסאותיהם הסותרות של הנאשם ואשתו בבית המשפט ובמשטרה קשה לקבוע מה היה הגורם לויכוח, ואניח לזכות הנאשם כי במהלכו גם אשתו השמיעה באוזניו אמירות לא נעימות. מובן שבכך אין כדי להצדיק בשום דרך מעשה אלימות כלפי האישה או כלפי רכוש.

9. מעשה האלימות שבו נקט הנאשם אינו ברף החמור, ואין בו כדי לגרום סכנה לפגיעה חמורה בגוף. הגם שנגרמה בעקבותיו חבלה לאשת הנאשם, מדובר בחבלה קלה, שסביר להניח כי חלפה זה מכבר. עם זאת מעשה זה, שנעשה כאשר ילדיהם של בני הזוג שהו בקרבת מקום, בבית שבו נכחו גם הוריו של הנאשם ובסביבתו נכחו גם אנשים זרים רבים, היה בו כדי להשפיל את אשתו ולבזותה. נקל לתאר את תחושת חוסר האונים, הפחד והבושה שהיו מנת חלקה של הרעיה כשחשה את נחת זרועו של הנאשם על פניה שוב ושוב ללא מושיע וללא יכולת להתגונן מפניו.

10. גם הפגיעה ברכוש לא הייתה מתוכננת, נעשתה מתוך סערת הרגשות והעצבנות שבהן היה נתון הנאשם, ושווי של הרכוש שנפגע אינו רב. עם זאת, בעצם הפגיעה ברכוש כשהיא נלוותה למעשי אלימות כלפי הגוף היה כדי להעצים

את החרדה והפגיעה בתחושת הביטחון האישי שלהן גרמו מעשיו של הנאשם.

11. עיון בפסיקה מלמד כי הענישה בגין עבירות תקיפת בת זוג היא מגוונת, החל מעונשים שאינם כוללים מאסר בפועל ועד למספר חודשי מאסר בפועל. ראו למשל רע"פ 4052/21 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.6.21); רע"פ 1884/19 שמריז נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.03.2019); רע"פ 7575/13 אינדלקאו נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 07.11.2013); רע"פ 11/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.11.15); רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.5.16); רע"פ 5986/09 אבוהאדיר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.7.09); עפ"ג (י-ם) 46073-02-18 אלקרס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.12.18); עפ"ג (י-ם) 54113-07-17 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.1.18); עפ"ג (ב"ש) 35613-08-11 פבריקנט נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4.7.12); עפ"ג (מרכז) 3230-03-11 מדינת ישראל נ' אוזטורק (פורסם בנבו, 26.4.11); עפ"ג 26077-04-11 יבנקוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.6.11); ת"פ (ק"ג) 47537-06-17 מדינת ישראל נגד בן שבת (פורסם בנבו, 07.11.2018).

12. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הוא בין שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב למספר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, ובמקרים המתאימים גם פיצוי לנפגעת העבירה.

העונש המתאים לנאשם

13. הנאשם בן 39 ולחובתו הרשעה קודמת משנת 2007 בעבירות רכוש. אמנם, בהתאם להוראות סעיפים 14 ו-5(א) יחד עם פריט י' לתוספת הראשונה לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981, בית המשפט הגוזר את דינו של הנאשם רשאי להיחשף להרשעות קודמות שהתיישנו, ואולם במקרה דנן משקלה של הרשעה זו זניח הן בשל חלוף הזמן, הן בשל העובדה שמדובר בהרשעה בעבירות שאינן ממין העניין.

14. מובן כי אין מקום לזקוף לחובת הנאשם את העבודה שעמד על כך שתובאנה ראיות להוכחת אשמתו, ואולם מובן גם כי הוא אינו זכאי ליהנות מההקלות שלהן זוכה מי שמקבל אחריות על מעשיו. לקבלת אחריות יש משמעות בהיבט של הכרה בפסול שבמעשים, המצמצם את החשש כי הם יחזרו על עצמם.

15. הדברים מקבלים חשיבות מיוחדת במקרה דנן שבו הנאשם ורעייתו מוסיפים לחיות כזוג והחשש שהמעשים יחזרו על עצמם שריר וקיים ומחייב מתן משקל לשיקולי הרתעה אישית. בהקשר זה לא מצאתי לתת משקל לעדותן של עדות האופי בדבר טיב יחסיו של הנאשם עם אשתו, הן בשל כך שמדובר בעדות שאינן אובייקטיביות, הן לנוכח ההתרשמות מעמדתה של אשת הנאשם כפי שבאה לביטוי בהכרעת הדין.

16. בנוסף אין מקום להתעלם מן האופן שבו ניהל הנאשם את הגנתו, ובפרט את העובדה שהזמין לעדות את בתו הקטינה תוך שהציב אותה במצב בלתי אפשרי שבו נאלצה למסור בבית המשפט עדות שאינה אמת לאמיתה. על התנהלות עדותה של הבת עמדתי בפסקה 20 להכרעת הדין, ולהתנהלות הנאשם בעניין זה יש, ללא ספק, השפעה

על בתו, על התחושות הקשות והלבטים שוודאי ליוו אותה טרם ובמהלך עדותה ועל החשש למעמדה בתוך המשפחה.

17. משעה שהנאשם כופר כפירה מוחלטת במעשים שבהם הורשע, אינו מקבל עליהם אחריות ואינו רואה את הפסול שבהם, מובן כי הוא אינו נוטל כל חלק בהליך טיפולי ואף אינו רואה צורך בטיפול שכן כלל אינו מכיר בבעייתיות שבהתנהגותו.

18. לנוכח האמור לעיל, יש לגזור על הנאשם עונש המצוי בחלקו האמצעי- תחתון של מתחם העונש ההולם. אודה שסברתי כי העונש המתאים לנאשם הוא מספר חודשי מאסר בעבודות שירות, ואולם משעה שהנאשם גילה את דעתו כי הוא מסרב לעונש זה, אין מנוס מלגזור עליו מאסר בפועל.

19. לפיכך, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 45 ימי מאסר בפועל. הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירותי הסוהר: פקס 08-9193314, דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, טלפון : 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב לריצוי עונשו ביום 12.9.21 עד השעה 9:00 במתקן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירה של היזק במזיד לרכוש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשפ"א, 06 יולי 2021, בנוכחות הצדדים.